

Dag 590 – zondag 10 augustus

Deze ochtend hoor ik Lagun helaas opnieuw al vroeg piepen. Ik heb hem in een andere bench gestopt vannacht, voor het geval er iets in zijn eigen bench zou zijn, of met zijn kussen, of met het laken erover... dat zijn allergie zou veroorzaken. Zou hij het nu gewoon zijn van ons zo naar beneden te krijgen? Ik voel me geradbraakt. De voorbije periode is fysiek en mentaal slopend geweest en ik blijf nog even liggen. Tot Kaprice en Douchka reageren op Laguns concert en hem bijvallen. Dan toch maar opstaan. Zucht.

Laguns snoet ziet er al iets beter uit. De woefies mogen allemaal buiten spelen terwijl Bart en ik ons huisje van top tot teen goed schrobben en oppoetsen. Als hier ergens een of andere parasiet zit, dan krijg ik hem wel!

Over de middag komt Barts mama eten bij ons. Douchka en Kaprice blaffen hard op haar. Ik ga hun reisbench halen van boven en stop ze erin. Ogenblikkelijk kalmeren ze. Zo kunnen ze alles toch nog volgen en kunnen wij rustig genieten. Lagun doet niet veel anders dan aan Ceciles voeten te gaan liggen soezen.

Om half vijf staan we ingeschreven voor een spelklasje. Het waait hard buiten maar het is wel droog. Zouden we het erop wagen? Maar ja, natuurlijk wel. We kunnen allemaal wel wat buitenlucht gebruiken. Natuurlijk krijgen we een stortbui over onze hoofden en koppen tijdens het klasje maar ik ben toch blij dat we gekomen zijn. Lagun vergeet duidelijk even zijn miserie en rent erop los samen met Maxime de Duitse herder en een reus van een Leonberger. Nog voor het klasje voorbij is, komt hij echter al terug aan mijn been plakken. Het voelt echt alsof hij me wil zeggen dat het genoeg was en dat het tijd is om te gaan. Ik twijfel niet, lijn hem aan en hij stapt netjes en vrolijk met me mee. Kaprice en Douchka hebben toegekeken vanonder de tent buiten en we gaan nu allemaal even opwarmen in de cafetaria.

Ik zit met Lagun naast een dame met een Bull Terriër, Louka. Een schat van een teefje. Heel zacht, heel rustig en heel nieuwsgierig. Elke keer wanneer ze echter aanstalten maakt om bij mij te komen, vliegt Lagun er als een razende bovenop. "Zij is van mij!!!!!" Toch best wel even schrikken... maar ik maak er niet te veel van. Een ferme "non!", iets verderop gaan zitten en voor de rest negeren. Misschien komt dit gedrag wel door zijn allergie en doordat hij nu niet zo lekker in zijn vel zit... Met de andere aanwezigen heeft hij niet dat probleem weliswaar. Douchka, Kaprice, Maxime... het is allemaal best ok.

Terug thuis krijgt iedereen te eten en even later kruipen we al onder de wol. Tijd om af te kappen en eens naar onze lichamen te luisteren ook al is het nog maar half tien. Wat een fuifbeesten zijn wij toch! ☺

Dag 591 – maandag 11 augustus

Ik heb goed geslapen. In brokjes want ik ben er toch nog niet helemaal gerust op maar voldoende.

Ik heb Lagun niet gehoord vannacht maar heb hem dan ook los in de living gelaten. Hij rent meteen naar buiten wanneer ik het schuifraam open en gaat plat op zijn buik op de terrasstenen liggen. Da's wellicht wel vrij verkoelend en kalmerend voor zijn bobbel. Ik laat hem liggen en geef hem daar de drie worstjes met zijn antibiotica. Even komt hij naar binnen maar dan is het om op zijn lederen

kussen te gaan liggen. Daar ligt hij nu precies ook liever op dan op iets van stof. Misschien moet ik dat kussen dus vannacht maar eens in zijn bench leggen.

Zijn korrels laten hem koud deze ochtend. Ik maak er geen spel van en we zetten gewoon aan naar het werk. Met de gewone collier. Lagun stapt heel netjes met me mee. Oef, hij kan het dus nog wel.

Ook in de trein is iedereen onder de indruk dat hij zo netjes en snel opzij gaat wanneer ik hem dat zeg en onder mijn zitje gaat liggen. Ik maak me even zorgen over het volle tapijt in de trein dat wellicht zijn kriebels zal stimuleren nu maar dat stoort hem precies niet. Hij slaapt netjes de hele rit door. Zou dat van die antibioticapillen komen?

We landen met vertraging op het werk en moeten ons haasten om tijdig in de stafvergadering te geraken. Een van de onderwerpen vandaag is de evaluatie van onze productie van het eerste half jaar. Lagun slaapt er de hele tijd door en de voorzitter kan het wel smaken: "onze productiefste medewerker", grapt hij.

Ook terug in ons bureau vertoeft Lagun voortdurend in dromenland. Maar wanneer ik me recht stel, stelt hij zich ook recht dus echt diep zal het ook wel niet zijn. Oh wat ben ik daar jaloers van: zo van 0 naar 100 km/u kunnen optrekken in een mum van tijd. Van diepe slaap naar volledige alertheid en recht op 4 poten. Ik heb wel wat meer tijd nodig als ik wakker word. ☺

's Middags neem ik Lagun mee naar de keuken om mijn lunch te gaan opwarmen in de microgolfoven. We doen er enkele oefeningetjes – met de clicker – en alles verloopt prima. Tot ik Lagun vraag om een vork op te rapen. Eventjes doet hij het maar hij laat meteen vallen en wil daarna de vork ook niet meer gewoon aannemen wanneer ik ze hem geef. Geen metaal meer. Oei, dat moet ik er ook opnieuw in krijgen duidelijk. Het is wel de bedoeling dat hij sleutels, bestek of andere voorwerpen van metaal wil oprapen voor zijn baasje.

Zodra we thuis komen, stormt Lagun op zijn waterbak af. Hij slobbert een halve liter naar binnen, rent naar buiten en geeft over. Het is voornamelijk gal maar ik zie ook nog wat brokjes van deze ochtend en... een sliert ajuin? Kan dat nog van zondag? Zou me sterk verwonderen. Het zal toch niet een of andere worm zijn?

Kaprice en Douchka kruipen in de zetel. Ze liggen er rustig en hebben het er naar hun zin en van hun baasjes mag het dus ik laat het hen ook hier toe. Lagun ligt erbij en kijkt ernaar maar kopieert het gelukkig niet want hij mag dat niet natuurlijk. Even in de gaten houden dat er geen jaloezie ontstaat. Ik houd me voldoende bezig met mijn lieverd. Hij voelt zich niet tekort gedaan lijkt me.

Dag 592 – dinsdag 12 augustus

We hebben een rustig dagje thuis vandaag. Lagun herstelt enorm goed en begint er weer zijn aaibare zelve uit te zien. Zijn neusje heeft opnieuw normale proporties aangenomen en hij krabt niet meer.

Ook de twee dames die op logement zijn, wennen goed aan hem. Aanvankelijk waren ze toch wat bang van die grote bruine onstuimige hond maar vandaag staan ze hem zelfs toe om mee te rennen met hen in de tuin tijdens hun dagelijkse zotte uurtje. Alleen... Lagun heeft wel goede bedoelingen maar de dames zijn toch een slagje te klein voor hem om echt samen te kunnen ravotten. Ocharme, mijn misbegrepen zieltje... ☺

Deze avond komt er een vriendin op bezoek. De twee dames op logement zijn nieuw en krijgen daardoor sowieso wat meer aandacht. Dat zint Lagun niet natuurlijk en hij haalt zijn hele trukendoos boven om die aandacht toch maar op zijn eigen persoontje te krijgen. 😊

Hij wordt een waar flokkebeest en ik geniet er met volle teugen van!

Dag 593 – woensdag 13 augustus

We zijn allemaal in een opperbest humeur vandaag. Lagun neemt zijn antibiotica-zwanworstjes vlot in en eet heel goed.

Onze trein naar Brussel doet er deze ochtend twintig minuten langer over dan normaal maar Lagun blijft de hele tijd onder mijn zetel liggen. Ook wanneer een meneer schuin tegenover ons Lagun indringend aanstaart. Ik was wat aan het wegduitsen maar merkte aan Lagun dat hij wat onrustig werd. Door dat gestaar dus. Gelukkig kan ik hem tot bedaren masseren. Van Brussel-Centraal tot Brussel-Noord ligt hij de hele tijd met zijn kopje in mijn hand te genieten terwijl ik onder zijn kinnetje wrijf en staart hij me met verliefde ogen aan. SMELT!

In Brussel-Noord is onze kleine vriend wel ineens gehaast om buiten te komen. Tja, er zat dan ook een hele grote pipi klaar intussen.

We doen onze traditionele ochtendtoer naar de keuken en ik laat Lagun zijn eigen flos dragen. Een paar keer 'tug' oefenen, en terug naar ons bureau. Lagun draagt nog steeds zijn eigen touwtje. Hij laat geen steken vallen deze keer. In het bureau lost hij weliswaar wel maar ik vraag hem zijn touw op te rapen en het me te brengen. En dat lukt ook zeer netjes! In ruil krijgt hij zijn bal gevuld met snoepjes. Hij is in zijn nopjes. En ik ook. 😊

Even later komt Jan op bezoek in ons bureau. Lagun komt hem meteen zijn bal brengen maar Jan pakt die niet meer af zoals hij vroeger stevast deed. Hij wil Laguns apporteren niet in het gedrang brengen door iets verkeerd te doen. Oef!

In Landegem gaan we snel eerst even langs de Okay voordat we naar huis rijden. Mijn kleine man wordt eventjes wat nerveus op de parking wanneer hij een paar soortgenoten naar hem hoort blaffen vanuit een geparkeerde auto maar ik krijg hem vlot terug in het gelid en Lagun gedraagt zich prima in de Okay. Hij snuffelt nergens aan, let niet op de andere winkelaars en blijft rustig aan de kassa.

Eindelijk thuis rent de lieverd wel meteen de tuin in om nog wat over te geven. Wat is me dat toch?! Drie ontbijtkorreltjes en een stukje zwanworst. Ik vrees dat we hem op den duur niet meer gaan zien lopen. Gelukkig eet hij een half uurtje later toch flink en houdt hij dat binnen.

Dag 594 – donderdag 14 augustus

Vannacht moet Lagun opnieuw in zijn bench slapen. Hij protesteert kort maar slaapt de nacht door. Oef.

De dametjes zijn al buiten wanneer Bart Lagun uit de bench laat deze ochtend. Tot mijn verbazing stormt Lagun recht op mij af, in tegenovergestelde richting van de dames. Hij vertoont geen sporen van stress. Joepie.

Lagun eet goed vandaag. Het smaakt hem precies. Maar dat heeft ook zijn bijwerkingen... Je zou wel bijna denken dat het een wind-hond is vandaag! Amai onze neuzen... Elke komt deze avond op bezoek bij ons en krijgt bijna spontaan een astma-aanval tijdens Laguns biologische oorlogsvoering.

Dag 595 – vrijdag 15 augustus

Joepie, lang weekend!

We profiteren ervan om eens wat aan ons stulpje te werken en te schilderen. De dakoversteken zijn eigenlijk nog nooit behandeld en achteraan begint dat toch zijn sporen na te laten.

Kaprice en Douchka houden concert wanneer we buiten bezig zijn uit hun zicht. Wat een wakers! Ze laten echt niet af tot je je kop even laten zien binnen. En Lagun begint zo nu en dan toch eens lustig mee te doen.

Dag 596 – zaterdag 16 augustus

Daar gaat ons ontspannend weekendje waarin we eens opzettelijk niet veel gepland hadden... Lagun heeft ons een helse nacht bezorgd. Om 2 u begint hij te huilen en hij houdt niet op tot de vroege ochtend. Wanneer we hem, kletsnat van het stresskwijl, uit zijn bench verlossen, zien we het intussen bekende ritueel: hij stort zich op zijn drinkbak en even later kotst hij zijn lijfje uit. ☹ Bart is er als eerste bij deze ochtend en begint het boeltje op te ruimen maar het moet straffe toebak zijn want nog geen tien seconden later spurt Bart me voorbij richting toilet. Mijn arme stoere binke. 😊

Lagun wil zijn korrels niet meer aanraken en ik dring niet aan. Kort na de middag gaan we immers naar een spelklasje en als hij nu eet, dan zien we die korrels gegarandeerd tijdens dat klasje terug.

Nathalie komt haar twee schatten oppikken deze ochtend en ik zou kunnen zweren dat Lagun treurt. De hele dag gaat hij zielig zo dicht mogelijk bij ons liggen.

Tijdens het spelklasje plakt hij al jammerend aan de omheining. Hij is ontroostbaar. Zelfs zijn vriendinnetje Maxime kan hem niet verleiden. Tot ik dan uiteindelijk zwicht en toch bij hem op de weide kom. Hij heeft me echt nodig. De lieverd wijkt ook op de weide met moeite van mijn zijde. Behalve dan om af en toe schapenpralientjes te gaan smullen! Er wordt wel eens gezegd dat honden dat ook doen wanneer ze bepaalde tekorten aan mineralen hebben. Met zijn belabberde eetgewoonten van tegenwoordig kan ik dat nu eigenlijk ook wel geloven. Maar een zicht is het nog steeds niet die bruine drab die aan zijn tanden kleeft. Ga maar elders met je zoentjes nu meneertje!

Na 't spelklasje doen we eerst nog even boodschappen in de Colruyt. Lagun is moe en laat zich dan ook meteen van zijn fraaiste kant zien. Hij laat me hem zijn jasje aantrekken (hij heeft natuurlijk ook niet zoveel keuze daar zo opgesloten in de auto) maar hij slentert netjes mee aan mijn zijde, achter de winkelkar. Het is erg druk in de Colruyt en er lopen veel luide kindjes rond ons. Er zijn ook veel allochtonen aanwezig die duidelijk schrik/afkeer hebben van honden maar Lagun trekt er zich helemaal niks van aan. Hij kijkt zelfs niet naar andere mensen. De eerste 9 werknemers die we tegenkomen kijken goedkeurend toe maar dame nr. 10 houdt ons wel tegen. "Er mogen geen honden in de winkel", zegt ze streng en geërgerd. Gelukkig staat er een collega in de buurt die het hoort en meteen zegt dat ze tijdens de briefing hebben geleerd dat honden in opleiding wel mogen oefenen in de winkel als ze hun jasje aan hebben. En ook vandaag merken we het: de mensen die het

strengst optreden aanvankelijk, draaien soms nog het snelst bij. De dame zal ons uiteindelijk tien minuten lang de oren van ons hoofd vragen. ☺ Even steekt ze haar hand uit naar Lagun om hem te laten snuffelen en ik wacht nieuwsgierig af wat hij zal doen. Hij snuffelt... en kijkt dan naar mij. Smelt! Mijn flinkerd.

Dag 597 – zondag 17 augustus

Volgende week mogen Lagun en ik een demo geven samen met Lies en haar platjas Galia. Omdat we mekaar nog niet zo goed kennen, gaan we deze voormiddag eerst even op bezoek bij Lies thuis. Lagun heeft redelijk goed geslapen in de bench. Enfin, hij is relatief stil geweest deze nacht – hoewel zijn bench ineens 5 cm was opgeschoven. Hoe hij dat heeft gedaan... of was ik zo moe dat ik het kabaal niet heb gehoord?

Galia staat ons al op te wachten in de deur en ik kan Lagun bijna niet houden. Ik merk dat het zinloos is om nog netjes de gang van het gebouw door te stappen met hem en laat hem ook los. Ze begroeten mekaar zoals alleen flatcoats kunnen: door mekanders tanden te poetsen en adamsappel op te blinken met de tong. ☺

Die twee kunnen het alleszins prima met elkaar vinden. Galia is al 8,5 jaar maar moet in enthousiasme en speelsheid zeker niet onderdoen voor ons groentje. Ze heeft een mand staan op de grond met allemaal speeltjes in en voor ik het goed beseft, hebben ze die samen helemaal leeg gemaakt natuurlijk. Overal liggen speeltjes, tennisballen, touwtjes, ... maar ook hier telt weer die ene wet: wat die ander in zijn snoet heeft, dat moet ik hebben!

We proberen wat oefeningen te doen die we tijdens de demo zullen laten zien. Niet evident. Lagun speelt stoorzender voor Galia maar de knapperd laat zich ook niet zomaar van de wijs brengen. Ze doet het voorbeeldig. Wat een team vormen die twee toch. Magnifiek. Ik heb er ineens wel zin in in die demo. (Nu nog mijn angst overwinnen om voor een publiek te praten...)

Na de oefeningen krijgen de viervoeters hun beloning. Ze mogen los in het park aan Lies haar deur. Een park dat weliswaar niet is afgezet en waar Lagun zo op straat zou kunnen lopen. Het is lang geleden dat Lagun los mocht ergens waar hij weg zou kunnen en ik ben er niet helemaal gerust in. Lies heeft echter tennisballen bij en ik ben gewapend met zijn pieperbal en zwanworstjes. Elke keer dat hij komt wanneer ik hem roep, krijgt hij een stukje. De platjassen blijven sowieso wel in mekanders buurt en ik denk dat Lies Galia altijd wel terug krijgt bij zich en dat Lagun wel zal volgen maar wanneer ik merk dat Lagun toch zijn neus begint achterna te jagen en Lies me vertelt dat er wel heel wat poezen zitten, roep ik hem terug en lijn ik hem aan. Stress... ☺

's Namiddags gaan we een geleide wandeling volgen in de Bourgoyen. Het is echt herfstweer maar Lagun heeft er zin in. Ja natuurlijk, 't is zotte-kindjes-weer hé: wind en regen. Én er liggen daar overal waterplassen. Én er zwemmen daar veel eendjes rond. Woehoew! De gids wordt geregeld eens opgehitst door Lagun op haar stopplaatsen. Meneer wil niet staan luisteren, meneer wil wandelen! Sorry gids...

Het kleine grut eet opnieuw goed. Lekkere korreltjes met yoghurt. Niet fijn voor onze neus met jouw scheetjes maar zolang je maar terug een beetje aansterkt kereltje...